

[Grothe Philip.]

fordeling af besparelser på enkeltposter, regeringen har fundet frem til i de seneste tosidede forhandlinger med SF. Om det, der herom er kommet frem i pressen, er korrekt, ja, det skal jeg lade være usagt, men vi har i hvert fald her ved afstemningen om finanslovsforslaget ikke tilstrækkelig sikkert grundlag for at støtte regeringsforslaget. På de givne vilkår agter vi derfor at undlade at stemme ved afstemningen om regeringens forslag om budgetreguleringskontoen.

Lütken: Man kan diskutere, om den opdeling af debatten, der er foretaget i dag, og som finansudvalget formand, hr. Lysholt Hansen, har redegjort for, er rigtig. Jeg føler i hvert fald, at det er lidt vanskeligt at adskille debatten om ændringsforslagene, som jo bl. a. omfatter hele spareproblematikken, fra den økonomiske situation i almindelighed, som har ført til disse spareforslag; men jeg bøjer mig, ligesom andre har gjort, under den praktiske lov, at det vel nok proceduremæssigt er nemmest at have med at gøre med den opdeling.

Hr. Lysholt Hansen har givet en, skal vi kalde det historisk-politisk oversigt over sparerunden, herunder også forløbet, siden vi havde finanslovsforslaget til første behandling, og der er ingen grund for mig til at gentage, hvad der allerede er sagt. Jeg skal i stedet søge at redegøre for mit partis stilling til nogle af de mere politisk betonedede ændringsforslag, især vedrørende spareproblematikken.

Indledningsvis skal jeg dog gøre opmærksom på, at SF jo på et enkelt, men særdeles væsentligt punkt har en anden stilling end samtlige folketingets andre partier. Det drejer sig om stillingen til forsvaret og vort medlemskab af NATO. Når SF har ønsket at spare de militære udgifter under forsvarsministeriet, udskrivningsudgifterne under indenrigsministeriet samt udgifterne under udenrigsministeriet i anledning af vort medlemskab af NATO, skal det ikke ses alene som et spareforslag. Det drejer sig ganske vist om et stort beløb, over 3 milliarder kr., men vor stilling er udtryk for, at vi ikke har nogen tro på, at disse udgifter medfører nogen sikkerhed for vort land. Det er ikke min hensigt at starte en forsvars- og sikker-

hedspolitisk debat, men blot at markere, at sådan er altså vor stilling.

Vi har i øvrigt i denne forbindelse bemærket os, at de 4 øvrige partier, der har indgået forsvarsforliget, har været enige om, at der ikke skulle spares på de militære udgifter. Når man har ønsket at nedskære over en bred kam, dvs. på samtlige ministeriers budgetter, er forsvarsudgifterne udtrykkeligt holdt udenfor. SF beklager denne holdning; vi tror, det havde været klogt, om de 4 partier også havde ønsket at skære ned på de militære udgifter. Det ville sikkert være blevet forstået af befolkningen. Nu vel, vi råder i SF kun over 17 mandater i folketinget — i hvert fald endnu — og vi kan ikke gennemtrumfe besparelser på dette område mod folketingets øvrige partier, men vi kan stemme imod disse udgifter, og det vil vi gøre.

Jeg skal nu gå over til en redegørelse for mit partis stilling til spareplanerne, idet jeg erindrer om, at jeg ved første behandling udtalte, at vi så med ikke ringe skepsis på mulighederne for store nedskæringer på det foreliggende finanslovsforslag, som jo allerede var nedbarberet som allerede omtalt af hr. Lysholt Hansen. På den anden side udtalte jeg, at SF ikke ville modsætte sig at deltage i forsøg på at gennemføre rimelige besparelser.

For at en besparelse i vore øjne skal fremtræde som rimelig, må visse forudsætninger være opfyldt. Der må således helt klart ikke være tale om besparelser, der har social slagside, således at det bliver de dårligst stillede, der skal bære de største byrder. Vi er ej heller meget for og har ikke megen tiltro til det, vi kan kalde „salamimetoden“, dvs. den, der går ud på at fastsætte generelle procentvise nedskæringer af budgetterne over en bred front i samtlige ministerier. Ved sådanne besparelser ved man ikke rigtig, hvad der faktisk sker, og man slår utvivlsomt alt for meget i stykker inden for den offentlige sektor ved den slags generelle nedskæringer. En tredje forudsætning for, at SF kan acceptere nedskæringer på finansloven, har været, at disse ikke foretages isoleret, og uden at der medfølger mere langtvirkende og langsigtede foranstaltninger.

De forslag, der har været fremlagt fra V